

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 22 Μαρτίου 1954 (Π.Ο.Η.)
"Έτος Θ'. Αριθ. — 177 — Τμή Φύλλον Δοχ. 1000

Γραφεία : 'Οδός Χαλκοκονδύλη 7 — 'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
"Άγγελος 'Αντωνόπουλος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Εξάμηνος δραχ. 15.000 — Ετήσια δραχ. 80.000
Εξατοκισμός : Εξάμ. δολ. 2. — — Ετήσια δολ. 4

ΣΤΑΥΡΟΣ

«'Οστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν
ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἄρατω
τὸν σταυρὸν αὐτοῦ». (Μαρκ Η' 34)

Ὁ Χριστιανισμὸς δίδει τὸ σύνθημα ἀγώνος εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του καὶ ἀπαιτεῖ παρ' αὐτῶν μάχην. Δὲν ὑπεσχέθη ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις ἐγκοσμίους· δὲν ἐπηγγέλθη τρυφήν καὶ λύσεις τῶν κοσμικῶν προβλημάτων, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὕλης. Ὁ Χριστιανισμὸς τόνιζον τὴν υπερκόσμιον ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τῶν πνευματικῶν ἀξιών, μοιραίως διαστέλλει αὐτὰς ἀπὸ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐφήμερον ζωὴν. Ἡ διαστολή δὲ αὐτὴ συνιστᾷ μίαν μάχην, ἕνα ἀγῶνα.

Βεβαίως δὲν ἀποδέχεται ὁ Χριστιανισμὸς τὸν φιλοσοφικὸν δυαλισμὸν, καθ' ὃν αἱ δύο ἀρχαὶ ὕλη καὶ πνεῦμα ἀντιμάχονται, ὥς ἐκ τῆς φύσεώς των. Ἐφ' ὅσον Δημιουργὸς ὢλων εἶναι ὁ Θεός, τὰ πάντα εἶναι «καλὰ λίαν». Πηγὴ τοῦ ἀγώνος αὐτοῦ καὶ τῆς μάχης εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτοι ἡ ἐξ ἐγωΐσμοῦ ἐλευθέρᾳ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἁμαρτία αὐτὴ χρησιμοποιεῖ ὥς μέσα τὴν ὕλην καὶ τὴν σάρκα, δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καλεῖται πρὸς αὐτὰ νὰ πολεμήσῃ, ὅχι ὥς πρὸς ἐχθρούς ἀλλ' ὥς πρὸς μέσα τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ πόλεμος ὁμοῦ αὐτὸς καὶ ἡ μάχη ἐπιβάλλουν εἰς τὸν Χριστιανὸν μίαν θυσίαν. Θυσίαν παθῶν· θυσίαν σχέσεων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἀντιστρατεύονται πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· θυσίαν συμφερόντων· θυσίαν ἀξιωμάτων, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν πηγάζει ἐφάμαρτος ἀδικία. Θυσία πρὸ παντὸς ἐγωΐσμοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ ἐγωΐσμός εἶναι κυρίως τὸ αἷτιον καὶ τὸ ἔλα τήριον τῆς ἁμαρτίας. Πάθη, ἀξιώματα, συμφέροντα, σχέσεις, συνιστοῦν τὸ «ἐγώ» μας, τὸ ὁποῖον καλούμεθα, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πιστεώς μας νὰ ἀπαρνηθῶμεν. «'Οστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν». Ἡ αὐταπάρνησις εἶναι ἡ σοβαρώτερα προϋπόθεσις τῆς ἐν Χριστῷ

ζωῆς. Χωρὶς αὐταπάρνησιν μᾶς ἀρνεῖται ὁ Χριστὸς τὴν φιλίαν Του.

Γράφει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν «ὄφελον ψυχρὸς ἢ ζεστός· οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμμέσαι». (Ἀποκ. Γ, 16). Οἱ ὀλέθριοι ἐκεῖνοι συμβιβασμοὶ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ ἁμαρτίας, μεταξὺ κοσμικοῦ φρονήματος καὶ θερησκευτικῆς πίστεως, συνιστοῦν μίαν ἀθλίαν χλιαρότητα. Χωρὶς ὁμοῦ τὴν αὐταπάρνησιν, μοιραίως θὰ ἐμπέσωμεν εἰς τὴν χλιαρότητα αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι χειρότερα καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀκόμη, διότι ὑποβάλλει καὶ καλλισργεῖ τὴν υποκρισίαν. Ὁ Σωτὴρ θέλει ἡμᾶς ἥρωας, δηλαδὴ κυβερνωμένους ἐκ τοῦ πνεύματος, ἥτοι τῆς ψυχῆς. Ὁ Χριστιανὸς ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ ἥρωας, διότι ἥρωας τὸν θέλει ὁ Σωτὴρ. Καὶ τὸν ἥρωα τὸν ἀναδεικνύει ἡ αὐταπάρνησις. «'Οστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἄρατω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ».

Σύμβολον τῆς θυσίας αὐτῆς, τῆς ἐπιβαλλομένης αὐταπαρνήσεως εἶναι ὁ Σταυρός. Τὸν Σταυρὸν καθιέρωσε μὲ τὸ Πανάχαρτον Αἷμα Του ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ, θυσιασθεὶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Σταυρὸς ὡς μαρτύριον, δὴρξε τὸ ἔμβλημα τῆς αὐταπαρνήσεως χιλιάδων ἀγίων ἡρώων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Εἰς τὸ μαρτύριον κατέθεσαν τὰ νέφη τῶν μαρτύρων, ἀνέσεις κοσμικὰς, μελλοντικὰς φιλοδοξίας, κοσμικὰ ἀξιώματα, τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν των. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτησαν τὸν Σταυρὸν Ἀδτόν, ἐπιμένοντες εἰς τὴν ὁμολογίαν καὶ ἐπισφραγίσαντες αὐτὴν διὰ τῶν τιμῶν αἱμάτων τῶν θυσιῶν των. Τὸν Σταυρὸν αὐτὸν ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὰ πλήθη τῶν παρθένων, τῶν μοναχῶν, τῶν ἀσκητῶν, ὑπομείναντα ἀγογγύστως τὰς συνεπείας τῆς θαυμαστῆς καὶ οὐρανίας τιμολογίας των: *Μαρθενία* - *Αντιμασύνη* - *Υπανοή*. Ὁ Σταυρὸς τῆς αὐταπαρνήσεως ἐσκίασε τὰς Χριστιανικὰς συνηγίας, αἵτινες δι' Αὐτοῦ διετήρησαν τὴν εἰς ἀλλήλους τιμὴν καὶ σφραγίστην καὶ ἀνέδραψαν διὰ τῆς

δυνάμεώς Του τὰ τέκνα των «ἐν παιδείᾳ καὶ νο-
θεσίᾳ Κυρίου».

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω
ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν Αὐτοῦ».

«Ὅστις θέλει». Ἀλλὰ καὶ τίς δὲν θέλει τὴν
ὕψιστην αὐτὴν τιμὴν τῆς προσκλήσεώς του ὑπ' αὐτοῦ
τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς του;

Μεταξὺ τῶν καλουμένων καὶ ἀσφαλῶς ἀποδεχο-
μένων τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν εἴμεθα καὶ ἡμεῖς.
Καλούμεθα νὰ ἀνασηκώσωμεν τὸν Σταυρὸν τῆς
ἀπαρνήσεως. Σταυρὸς δι' ἡμᾶς εἶναι ἡ προσπά-
θεια νὰ προσαρμόσωμεν τὴν ἀτομικὴν μας ζωὴν
πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐπιταγὰς τοῦ Εὐαγγελίου. Σταυ-
ρὸς εἶναι ἀκόμη ἡ ἐμμονὴ μας εἰς τὰς ἀπόψεις καὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰσροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἡ ἀντιμετώ-
πισις τῆς προδοσίας τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας, ἡ
εὐθαρσὴς διαμαρτυρία διὰ τὰς ὑπερβασίας καὶ τὰς
ὑπερβολὰς τῶν κληρικῶν αὐτῆς, ἡ ἱερὰ ἀγανάκτησις
μας διὰ τὴν ἀποχαλίνωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἀξιο-
πρεσίας ἀποτελοῦν τὸν ἀναλαμβανόμενον Σταυρὸν.
Ἡ ἀνάληψις τοῦ Σταυροῦ αὐτοῦ ἐξασφαλίζει εἰς
τὸν ἔντιμον Σταυροφόρον τὰς εἰρωνείας, τοὺς ὀνει-
διομύς, τοὺς προπηλακισμοὺς τῆς ἐν κραυγῇ ζώ-
σης κοινωνίας. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς ἀποτελεῖ Τιμὴν.
Τὴν Τιμὴν τοῦ «ὀνειδισμού τοῦ Χριστοῦ» προε-
τίμησεν ὁ Μέγας Μωϋσῆς, ἐπειδὴ ἐθεώρησε τὸν
ὀνειδισμόν αὐτὸν θησαυρὸν πολυτιμότερον ἀπὸ ὅλα
τὰ ἀγαθὰ τῆς Αἰγύπτου.

Ἀγαπήτοι ἀναγνώσται,

Μᾶς καλεῖ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ διὰ νὰ μᾶς ἀναδείξῃ
Σταυροφόρους του. Ἡ ζωὴ μας τότε μόνον ἀποκτᾷ
περιεχόμενον, ὅταν τὴν διαθέτῃ κανεὶς διὰ τὴν ἐξυ-
πηρέτησιν ὡραίων ἀρχῶν καὶ ἰδανικῶν. Τί λοιπὸν
τὸ πολυτιμότερον καὶ δι' ἡμᾶς;

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς ἀναλάβωμεν τὸν Σταυρὸν,
ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν καὶ
παραμένοντες εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῆς ἀγωνιζομένης
ὀρθοδοξίας.

Ὁ δὲ Σταυρωθεὶς Ἰησοῦς, θὰ ἀνακουφίσῃ τὸ
τιμητικὸν αὐτὸ βᾶρος

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Μυστήριον ὀνομάζεται πᾶν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος
νοῦς δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ οὔτε νὰ δώσῃ τὸν λό-
γον. Καὶ τοιαῦτα εἶναι εἰς τὴν φύσιν ἀμύθητα.
Εἶναι δὲ καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας Μυστήρια, ἐκ τῶν
ὁποίων ἄλλα μὲ ὀνομάζονται ἀπόλυτα, ὥς τὸ Μυ-
στήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ τῆς Ἑνσάρχου Οἰ-
κονομίας, τὸ Μυστήριον τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως
κ.λ.π. περὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐνταῦθα ὁ λόγος,
οὐδὲ περὶ τῶν Μυστηρίων τῆς φύσεως.

Ἄλλα δὲ Μυστήρια ὀνομάζονται καὶ Τελεταί.
Καὶ περὶ τούτων εἶναι ὁ λόγος. Ἐχει δὲ ἡ Ὁρθό-
δοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐπὶ τὰ Μυστήρια, τὰ
ἑξῆς: Τὸ Βάπτισμα. Τὸ Χρίσμα ἢ Ἅγιον Μῦρον.
Ἡ Εὐχαριστία, ἡ Θεία Κοινωνία. Ἡ Μετάνοια.
Ἡ Ἱερωσύνη. Ὁ τίμιος καὶ νόμιμος Γάμος, καὶ τὸ
Εὐχέλαιον.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Τελετὴ εἶναι πράξις ἱερὰ, ἡ ὁποία

προξενεῖ ἁγιασμόν εἰς τοὺς τελουμένους διὰ μέσου
σημαίων αἰσθητῶν, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ καθ' ἐν
ἐκ τῶν ρηθέντων Ἐπὶ Μυστηρίων διὰ τοῦτο τὸ
Μυστήριον λαμβάνει τοιοῦτον ὀρισμόν: «Μυστήριον
εἶναι ἱερὰ τελετὴ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ τελούμενος γί-
νεται μέτοχος αὐτοῦ χάριτος, διὰ μέσου τινὸς ὕλι-
κου συμβόλου». Ἡ καὶ ἄλλως. «Μυστήριον εἶναι
σημεῖον ὕλικόν, περιέχον τὴν αὐλὸν τοῦ Θεοῦ χά-
ριν, καὶ τὸ ὁποῖον διορίζεται ἀπὸ τὴν θείαν νομο-
θεσίαν ἵνα τελεῖται ἀπαραιτήτως διὰ τὴν σωτηρίαν
τῶν ἀνθρώπων». Καὶ συντομώτερον. «*Μυστήριον
εἶναι σημεῖον φαινόμενον τῆς μὴ φαινομένης
Θείας Χάριτος*».

Ἡ λέξις Μυστήριον ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ μύω,
τὸ ὁποῖον σημαίνει κλείω τὸ στόμα μου. Διότι δὲν
εἶναι συγκεχωρημένον ἵνα φανερώσωμεν τὰ Μυστή-
ρια τῆς Πίστεως ἡμῶν εἰς τοὺς ἀμυήτους, ἥτοι εἰς
τοὺς ἀκατηχίτους καὶ ἄθεους. Ἐπειδὴ λέγει καὶ ὁ
μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Οἰκουμενικός Δι-
δάσκαλος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι «Μυστή-
ριον εἶναι πράγμα μυστικὸν καὶ θαυμαστόν, καὶ τὸ
ὁποῖον δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς πολλούς».

Ταῦτα δὲ πάντα ἀπορρέουσιν ἀπὸ τὴν ἐντολὴν
τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ εἰπόντος «Μὴ δώτε τὰ ἅγια
τοῖς κυσί, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν
τῶν χοίρων» (Ματθ. Ζ'. 6) Καὶ ταῦτα μὲν κοινῶς
λέγονται περὶ πάντων τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλη-
σίας· μερικώτερον δὲ περὶ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ αὐτῶν,
καὶ ὅσον περὶ τούτων εἶπον οἱ Θεῖοι τῆς Ἐκκλη-
σίας Διδάσκαλοι, θέλουεν εἰπεῖ ἐπομένως ἀρχόμε-
νοι ἀπὸ τοῦ πρώτου τῇ τάξει Μυστηρίου, ἥτοι ἀπὸ
τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος.

Τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχει τὴν πρώτην τάξιν εἰς
τὰ Μυστήρια καὶ εἶναι ὄχι μόνον ἀρχὴ τῶν λοιπῶν
Μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς.
Διότι εἶναι ἀνάγκη πρῶτον νὰ βαπτισθῇ ὁ ἄνθρω-
πος, καὶ ἔπειτα νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ λοιπὰ
Μυστήρια. καὶ νὰ βάλῃ ἀρχὴν εἰς τὸ νὰ ἐργάζεται
τὰς θείας ἐντολάς. Ἐπομένως τὸ ἅγιον Βάπτισμα
εἶναι ἀρχὴ καὶ ὁδοποιήσις τῆς πρὸς Θεὸν οικειώ-
σεως, καὶ τῆς ἐπουρανίου κληρονομίας πρόξενον, ἐν
ᾧ καθαιρὸν πᾶσαν ἁμαρτίαν διὰ τῆς ἐπικλήσεως
τῆς ἁγίας Τριάδος: Ἦτοι πλυντήριον τῆς Προπα-
τορικῆς ἁμαρτίας εἰς τὰ βρέφη· εἰς δὲ τοὺς ἐν ἡλι-
κίᾳ προκεχωρημένην βαπτιζόμενους, καὶ τῆς Προπα-
τορικῆς καὶ πάσης προαιρετικῆς ἁμαρτίας καθαρτι-
κὸν καὶ ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου.

Τὸ ἅγιον Βάπτισμα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἀγί-
ους Πατέρας καὶ μὲ ἄλλα ὀνόματα. Δηλαδή ὀνο-
μάζεται δῶρον καὶ χάρισμα, ἐπειδὴ δίδεται εἰς ἡμᾶς
δωρεάν. Ὀνομάζεται λουτήριον, διότι πλύνει τοὺς
ρύπους τῆς ψυχῆς. Ὀνομάζεται καὶ θεία παλιγγε-
νεσία, ἐπειδὴ γινόμεθα δι' αὐτοῦ υἱοὶ θεοῦ τοῦ
Θεοῦ, ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ συγκληρονόμοι τῆς
οὐρανίου Βασιλείας αὐτοῦ.

Τὸ Βάπτισμα διέταξεν ὁ Χριστὸς ὅτε μετὰ τὴν
Ἀνάστασιν ἐφανερώθη εἰς τοὺς Μαθητάς Αὐτοῦ,
εἰπὼν «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύ-
ξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει... Βαπτίζον-
τες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Καὶ «ὁ πιστεύσας καὶ

Ο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ ΔΙΩΓΜΟΣ

Ἐσχάτως παρατηρήθη ἔντασις τοῦ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῶν Μοναστηρίων διωγμοῦ. Πλὴν ὁ διωγμὸς οὗτος ἔχει πόρρωθεν τὴν ἀρχήν, παρ' ὅλον ὅτι οἱ σημερινοὶ διώκται ἰσχυρίζονται, ὅτι ἔλαβον πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν ἐκ καταχρήσεων τινῶν καὶ παρεκτροπῶν διασπασθεισῶν σκοπίμως καὶ μεγαλοποιηθεισῶν διὰ τοῦ τύπου. «Ὅτι δὲ ἔχει παλαιόθεν τὴν ἀρχὴν ὁ κατὰ τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναστηρίων διωγμὸς, ἀποδεικνύεται ἐξ ὅσων ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων ἐν τῷ β'. τόμῳ τῶν σωζομένων συγγραμμάτων αὐτοῦ, ὁπόθεν μεταφέρονται ἐνταῦθα ὥρισμένα ἀποδείξεις ἐμπεριεχόμεναι ἀπὸ τῆς σελίδος 252 καὶ ἐξῆς:

«Ὅτε ἀφίχθη ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνέλαβε τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Κράτους ἡ κηδεμονεύουσα τὸν Βασιλέα Ὁθωνα ἐκ τῶν Ἀρμανσπεργου, Μαυρέρου καὶ Ἐίδεκ Ἀντιβασιλεία, *πρῶτον ἔργον αὐτῆς ἐθεώρησεν αὕτη* (καθὸ προτεταντίζουσα καὶ ὁπαδὸς τῶν Λουθήρου καὶ Καλβίνου δοξασιῶν) *τὴν διάλυσιν τῶν ἱερῶν Μονῶν*» πρὸς τοῦτο δὲ ἔπεισε τὴν Σύνοδον τῶν Ἀρχιερέων ἐκδόντων γνωμοδότησιν ἔχουσαν οὕτω:

«*Νὰ καταργηθῶσιν ὅλα τὰ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν Μοναστήρια τῶν γυναικῶν* (τῶν γὰρ ἀνδρῶν προϋπῆρχεν ἡ ἀπόφασις τῆς διαλύσεως, καὶ μόνον τρία νὰ διατηρηθῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς:»

«*Τῶν καταργουμένων Μοναστηρίων τὰ κτήματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα νὰ ληφθῶσιν εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Ὡσαύτως νὰ ληφθῶσιν εἰς λογαριασμὸν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ τὰ κτήματα τῶν διατηρουμένων γυναικείων Μοναστηρίων.*»

«Ὅσαι τῶν μοναζουσῶν εὐρεθῶσιν ἔχουσαι ἡλικίαν κατωτέραν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ΝΑ ΥΠΟΧΡΕΩΘΩΣΙΝ εἰς τὸ νὰ ἀπέλθωσιν ΑΚΑΤΑΚΡΙΤΩΣ εἰς τὰ ἴδια. Σημειωτέον ὅτι ἐξαίρουται τοῦ μέτρου τούτου, ὅσαι ἔρημαι καὶ ξένοι μὴ ἔχουσαι μήτε οἰκίαν, μήτε γονεῖς ἢ συγγενεῖ, καὶ ἔχουσι *φυσικὴν τινα ΒΛΑΒΗΝ*. Ἄν δὲ καὶ τις ἐκ τῶν ἔχουσῶν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν δὲν εὐαρεστείται νὰ περιορισθῇ πλέον εἰς Μοναστήριον καὶ *θέλει νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ ἴδια, ἔχει τὴν ἀδειαν εἰς τοῦτο...* Τὸν κατὰ τόπους Ἐπίσκοπον θέλει ἐπιφορτίσει ἡ Σύνοδος νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὰς ἐν *ὀνόματι* τῆς, ὅτι δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο ΑΚΑΤΑΚΡΙΤΩΣ» (σελ. 254—257) Καὶ συνεχίζει ὁ ἱερός Ἱστοριογράφος λέγων:

«Τῶν δὲ διαλυθέντων Μοναστηρίων αἱ Μοναχαὶ διεσκορπίσθησαν μονοχίτωνες καὶ πανάποροι,

βαπτισθεῖς, σωθήσεται ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται». (Ματθ. καὶ Μάρκ.). Πρὸς δὲ τὸν Νομοδιδάσκαλον Νικαῶδημον εἶπεν ὁ Χριστός: «*Ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*». (Ἰωάν. Γ'. 5).

(Συνεχίζεται)

ἐν αἷς καὶ πολλὰι ὑπέργηροι. Καὶ αἱ μὲν ἐπανήλθον παρὰ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν αἱ δὲ κατήλθον εἰς τὰ χωρία καὶ ζῶσιν ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐργασιῶν. Εἰς δὲ τὴν Ἀνδρόν αἱ τῆς ἀγίας Μαρίνης ἔμειναν ἐπὶ πολὺ θυραυλοῦσαι παρὰ τὴν ἰδίαν Μονήν». (265).

«Τῶν δὲ καταργουμένων Μοναστηρίων τὰ κατεργαζόμενα σκευὴ καὶ κειμήλια πῶς ἄρα καὶ διεχειρίζοντο; *Πικρὸν μὲν τὸ διήγημα καὶ λανθαστοτρόπιον καὶ φρικτὸν οὐδ' ἂν ὅλος ἡψάμεθα* τούτου, πλείον ἐφυπλώσαντες αἰδήμονος σιγῆς ἐπὶ τῶν πεπραγμένων, εἰμὴ διαβεβόηγτο ταῦτα περιθυλλόμενα πανταχοῦ. Τολμητέον οὖν καὶ ἀκουσῶς ρητέον καὶ ταῦτα, μᾶς μόνῃς ὑπολειπομένης παραμυθίας ὅτι καὶ διὰ τῶν τοιούτων ἡ τοῦ βίου διδασκαλικὸς ἱστορία συνετίζει πρακτικῶς καὶ διδάσκει τρανῶς, ὅτι...

Ὁ τοίνυν κατὰ τόπους Νομάρχης ἡ δ' Ἐπαρχος, λαμβάνων παρὰ τοῦ Νομάρχου τῶν ἐν τῇ κατ' αὐτὸν Ἐπαρχίᾳ καταδεδικασμένων Μοναστηρίων τὴν προγραφὴν, ἐπῆρχετο καθ' ἕκαστον ἐκτελέσων τὸ διατεταγμένον, συνεπήγετο δὲ καὶ σφραγίζωντων ὑπηρετῶν ἀκολουθίαν πολλήν (ἀνθρώπων ἀγροίκων καὶ μηδὲλως εἰδότην διασιτέλλειν μεταξὺ βεβήλου καὶ ἱεροῦ, ἐν οἷς ἦσαν πολλὰς καὶ τινες ἐτερόδοξοι. Καὶ τὴν ἀναίρεσιν καὶ τὴν καταγραφὴν τῶν τοῦ Μοναστηρίου πραγμάτων ἐποιεῖτο.

Καὶ πρῶτον μὲν εἰσῆλθαι, κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Ναόν τῶν δὲ περὶ αὐτὸν οἱ μὲν τινες εἰσπίπτοντες, ἄλλοθεν ἄλλος, ἀνέδην εἰς τὰ ἅδυνα τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, *συνήρπαζον ἀπὸ τῆς προθέσεως καὶ τῆς ἀγίας Τραπέζης τὰ τε ζωοδόχα Δισκοποιήρια, καὶ τὰ Ἐδαγγέλια, καὶ τὸ Ἀρτοφόριον* καὶ ἅλλα τὰ ἱερὰ σκευὴ καὶ κειμήλια συνήρπαζον, οἷον Σταυροὺς, περιζώνια, καὶ στολὰς ἱερῆς, καὶ πάντα τὰ ἐντὸς τοῦ θείου Βήματος λωποδυντοῦντες καὶ αὐτὰς τὰς ἀγίας Τραπέδας τὰς ἐνδυναίς.

Οἱ δὲ ἐτέρωθεν ἡσυχολοῦντο περὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας ἀπάσας ἀποσπῶντες ἀπὸ τε τῶν ἱερῶν κιβωτῶν (τοῦ Τέμπλου) καὶ ὅπου ἦσαν ἄλλαχού συστοιβάζοντες ὡς βεβήλους σανίδας ἄλλεπαλλήλους καὶ τὰς κρεμασμένας δέ, τὰς εἴτε ἀργυρὰς, εἴτε ὀρειχαλκίνας (ἂν ἦσαν) κανδήλας ἐλάμβανον καθαιρούντες. *Συνήγον δὲ καὶ αὐτὰς τὰς βίβλους τῶν προσευχῶν*. Καὶ ταῦτα πάντα συμφοροῦντες ἀθρόα συνέσώρευον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ, ἢ καὶ τοῦ Νάρθηκος...

Καὶ ἦν ἰδεῖν ὥδε μὲν τὸ *Ποτήριον* τῆς ζωῆς καὶ τὸ *Ἀρτοφόριον* κυλιόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἐκεῖ δὲ τὸ *ἱερὸν Δισκάριον* σφενδονιζόμενον ἄλλαχού δὲ τὴν ἀγίαν λόγχην, καὶ τὸ μυροδόχον σκεῦος, καὶ τὰ ἱερὰ καλύμματα συρόμενα κατὰ γῆς καὶ καταπατούμενα. Εἶδὲ τι πάντῃ φαῦλον καὶ ἄξιμον ἐκρίνετο παρ' αὐτοῖς, ὡς δ' ἀμώτατος Σπύργος ἡ ἱερὰ Μοῦσα, Ἀντιμύνησια, Καλύμματα, Φελόνια καὶ Ἐπιτραχήλια πεπαλαιωμένα ταῦτα πάντα λαντίζοντες ὡς ἀχρηστον ραβίων καὶ σαρωμάτων ἔσμον, ἀπεσκυβάλλον μακρὰν τῆς σωρείας τῶν καταγραφόμενων, σημειοῦντες κατὰ μέρος.

Ἐπειτα συναμῶντες καὶ χειροβολοῦντες πάντα

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ Ἀρχιμ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐξετέθη, ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1932 ὑπουργικὴ ἀμέλεια περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων καὶ ἡ βουλευτικὴ ἀδράνεια περὶ τὸν ἔλεγχον διὰ τοῦτο μὲ τὰ φοικιόδη καὶ ἀπὸτελέσματα των, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς διωγμοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, εἶχον προξενήσει τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς παρανομίας, ἂν κατὰ τὸ 1932 δὲν ἀνεφαίνετο ἡ πρώτη ἀκτὺς φωτὸς διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Ἦδη θὰ ἐκτεθῶσι ποία ἦτο ἡ ἀκτὺς αὕτη. Πράγματι, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὸ 1932 ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Τυρνάβου κ. Ροδόπουλος διεμαρτυρήθη ἐντόνως διὰ τοὺς παρανόμους καὶ ἀντισυνταγματικούς διωγμοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐξηνάγκασε τὴν τότε Κυβέρνησιν ὄχι μόνον νὰ δηλώσῃ, ὅτι: οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τελώσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ νὰ λάβῃ καὶ τὰ προσήκοντα μέτρα διὰ τὴν τοιαύτην ἐλευθερίαν των, καθόσον ὁ τότε Πρωθυπουργός, ἀείμνητος Ἑλ. Βενιζέλος ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς προέβη εἰς τὰς ἐξῆς βαρυσημάντους δηλώσεις:

«Κύριοι Βουλευταί, εἰμὶ σύμφωνος μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶπεν ὁ ἄρτι κατελθὼν τοῦ βήματος Ἀξιότιμος βουλευτὴς Τυρνάβου. Διὰ τοῦτο, ἂν ὅπου ἀνέλαβον τὴν Κυβέρνησιν καὶ μοι ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω σχετικὰ παρακίονα, ἐδήλωσα ρητῶς, συνεννοηθεὶς καὶ μετὰ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίῃ, ὅπως ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα μὲ αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἡ φυσικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ τοὺς εἶπον: "Ἄν δὲν τὴν κάμετε, νὰ συνέλθῃτε, καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος, νὰ συνεταγισθῇτε καὶ νὰ κάμητε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἱερέων σας καὶ τῶν Ἐπισκόπων σας ἀκόμη—διότι δὲν εἶναι οὔτε αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοί, οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Νὰ εἰσθε δὲ βέβαιοι, ὅτι

συλλήδην συνεφόρουν ἀπαντα φύσιν μὲγδην εἰς τὰ τυχόντα σακκία καὶ κοφίνια σάττοντες καὶ βύοντες ἰσχυρῶς ἐν ὁλίγοις πολλὰ Προσετίθουν δὲ καὶ τὰ κηρία καὶ τὸ θυμίαμα. Μετὰ δὲ ταῦτα τέλος ἐξεγόμενοι ἐκ τῶν τοίχων ἐξαερόσαντες καὶ τὰ ξύλινα στασεῖδια, συνήθιζον δὲ καὶ τὰς Βακτηρίας ἐφ' ὧν ἐπεστηρίζοντο κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουσίαν οἱ γέροντες μοναχοὶ καὶ συνέδον εἰς δέσμας». Σελ. 270—271.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ συνέχεια)

ἡ Κυβέρνησις, ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεπιθρησκείας καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, θὰ σᾶς βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον. Δὲν δυσκολεύομαι νὰ εἶπω, ὅτι, ἐάν κάμουν ὅλα αὐτά, θὰ φθάσω νὰ εἰσηγηθῶ καὶ νομοσχέδιον, διὰ νὰ τοὺς δώσω ἐν βοήθημα, ἂν εἶναι τόσοι πτωχοί, ὥστε νὰ μὴ ἡμποροῦν νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὰ ἐξοδά των».

Κατόπιν τῶν βαρυσημάντων τούτων δηλώσεων τῆς τότε Κυβερνήσεως ἐξ ἀφορμῆς τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Ἀξιότιμου βουλευτοῦ Τυρνάβου, καθ' ὃς εἶναι συνταγματικῶς ἐλεύθεροι νὰ τελώσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ νὰ κάμωσιν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, μὲ Ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους τῆς ἐκλογῆς των, ἔλαβον τὸν λόγον οἱ τότε Ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀείμνηστοι Π. Τσαλδάρης καὶ Α. Παπαναστασίον, οἵτινες προέβησαν εἰς βαρυσημάντους ἐπίσης δηλώσεις ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου ζητήματος τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀκαλύπτου ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλ' αὐταί, ἐλλείψει χώρου, θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπόμενον μετὰ τῶν σχετικῶν ἐπ' αὐτῶν σχολίων, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέψῃ τοῦτο ὁ χώρος.

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΗΦΟΥ

Τελευταίως ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Δροῦλια υπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν σχέδιον Νόμου περὶ τῆς παροχῆς τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι εἰς τοὺς κληρικούς. Τοῦτο κατ' ἀρχὴν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δὲ ἀπαγορεύεται οὐδεμία συζήτησις δύναται νὰ χωρέσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ προεκάλεσε καὶ προκαλεῖ μίαν ἀντιδικίαν, ἐκφέρομεν καὶ ἡμεῖς κατὰ καθήκον τὰς ἀπόψεις μας.

Ὁ κληρικὸς ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἔνταξις του αὐτῇ τὸν ἀποκλείει ἀπὸ πάντα περισπασμὸν καὶ πάσαν μέριμναν. Ἀνήκει εἰς τὸ «Βασιλεῖον Ἱερὰτευμα» καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ πηγάζοντα καθήκοντα καὶ σοβαρὰ καὶ ἐντεταμένα εἶναι, ὥστε νὰ μὴ διαθέτῃ χρόνον καὶ δι' ἄλλας ἀσχολίας.

Ὡς ποιμὴν ὁ κληρικὸς ὀφείλει νὰ βλέπῃ τὸ ποίμνιόν του ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀγάπης. Πῶς ὅμως θὰ δύναται νὰ βλέπῃ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος, ὅταν θὰ ὑποχρεοῦται ὡς ψηφοφόρος νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὸν ἕκ των πραγμάτων καταμερισμὸν καὶ τὴν κατὰ τιμῃσιν τῶν κομμάτων; Μοιραίως θὰ μεταβάλλῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν βῆμα εἰς πολιτικὸν καὶ θὰ βλέπῃ μὲ μίαν ἐμπάθειαν τὸν κομματικὸν του ἀντίπαλον. Καὶ τώρα βεβαίως ὁ κληρικὸς ἔχει (δυστυχῶς!!!) τὰς πολιτικὰς του πεποιθήσεις, δὲν δύναται ὅμως νὰ τὰς ἐκδηλώσῃ μαχητικῶς καὶ πρακτικῶς.

Ὅταν ὁ κληρικὸς ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἀσκῇ καὶ ψυχολογικὴν βίαν καὶ πλειστάς ἄλλας καταπιέσεις ἐπὶ τοῦ ποιμνίου του.

“ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΥ ΓΗ ΧΑΡΑΝ ΜΕΓΑΛΗΝ,”

Τὸ Κεφάλαιον τῆς σωτηρίας

Τὸ θαῦμα συντελεῖται εἰς τὴν Ναζαρέτ. Μία ἄγνωστος Παρθένος ἀφιερωμένη εἰς τὸν Κύριον, πτωχή καὶ ἄσημος, ἀλλὰ μὲ ἀριστοκρατικὴν καὶ εὐσεβεστάτην ψυχὴν δέχεται τὸ Θεῖον Μήνυμα! Ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ἱκανοποιεῖται διότι ἡ Παρθένος τοῦ προφητικοῦ τοῦ ὁράματος, ἐνεφανίσθη πλέον νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὕψιστον ἔργον, τὴν προσέγγισιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

«*Χαῖρε Κεχαριτωμένη*». Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορικὴ προσφώνησις τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν Παρθένον τῆς Ναζαρέτ.

Προσφώνησις, ποῦ ἐκφράζει θαυμασμόν, σεβασμόν, τιμὴν.

Ἡδὴ πλέον ὥπερ γράφῃ ἡ ἀπόφασις τῆς σωτηρίας καὶ ἀρχίζει ἡ πραγματοποίησις τῆς. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου προκαλεῖ τὴν μεγαλυτέραν κατάνυξιν ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπέραντον σεβασμόν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς

Χεῖλη βλάσφημα, καρδίαι μεμολυσμέναι μολύνουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ γεγονότος μὲ αἰσχροὺς διαλογισμοὺς, ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τοῦ θαύματος τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου. Ἀντιπαρερχόμεθα μετὰ βδελυγμίας τὰς βλασφημίας αὐτάς, ἐπικαλούμενοι ὡς ἀκαταγώνιστον ἐπιχείρημα τὴν ἀποψιν τοῦ ὕμνου τοῦ «Θεὸς ὅπου βούλεται νικᾷται φύσεως τάξεις».

Ἄς ἀτενίσωμεν λοιπὸν τὸ ἐξαστράπτον μεγαλεῖον τοῦ θαύματος μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς πιστευούσης ψυχῆς.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ὡς ἱστορικὸν γεγονὸς δὲν εἶναι μόνον ἀπόδειξις τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πρὸ παντός ἐκδήλωσις τῆς *Φιλανθρωπίας* του. Ὡς Παντοδύναμος κατὰ μυρίους τρόπους ἡδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ μετὰ τῶν μυρίων αὐτῶν τρό-

πων προβάλλει ἡ ἑρμονικὴ προσέγγισις τοῦ ἀν-

θρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ εἰς ἓνα περιβάλλον ἀγνότητος καὶ ψυχικῆς καθαρότητος. Αἰώνιον διδάγμα, ὅτι πάντοτε ὁ ἄνθρωπος θὰ συναντᾷ τὸν Θεὸν εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό. Ὁ Εὐαγγελισμὸς ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸν βάθος τοῦ Μακαρισμοῦ «*Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, οἱ αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶντες*». Πρῶτον βῆμα ἡ προσέγγισις αὕτη. Δεύτερον βῆμα ἡ ἀποθέωσις τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας.

Τὸ σημεῖον τῆς προσεγγίσεως, ἡ ἀγνότης τῆς ἀποθεώσεως, ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Θυσία.

Πόσον χαρακτηριστικὸν ὡς ἐκ τούτου τὸ σάλπισμα τῆς ἐορτῆς «*Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν*».

Ὑπάρχουν ψυχαὶ νὰ συγκινῶνται; Ἄς συγκροτήσουν χορὸν, διὰ νὰ ὑμνήσουν τὸ πρόσωπον ποῦ διήνοιξε τοὺς ὀρίζοντας

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

τῆς νέας ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς Χάριτος.

Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶναι ἡ Θεοτόκος! Μακρὰν τῶν τύπων, μακρὰν τοῦ μολυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, πλήρεις ἀπὸ οὐράνιον θαυμασμόν, ἅς ἐπαναλάβωμεν κατὰ τὴν μεγάλην Ἐπέτειον τῆς προσεγγίσεως Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπου.

«Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη»

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Πάτερ. Πανάρετον Πετρίδην Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναις

Διευθυντής: Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναις

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργίου

Θεμιστοφάνους 38 — Ἀθήναις

ΟΛΙΓΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ

Ἐχει παρέλθει ἀρκετὸς καιρὸς ἀφ' οὗ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες καὶ ἐκπαιδευτικοὶ τῆς χώρας ἔχουν ἀποδυθῆ εἰς ἓνα ἀνευ προηγουμένου εὐγενῆ, ἀλλὰ καὶ σωτήριο διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὸ μέλλον του ἀγῶνα. Πρόκειται περὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς διδασκαλίας τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκπαίδευσιν. Τὰς πανταχόθεν καταβαλλομένας προσπάθειάς κάθε κλὸς χριστιανὸς ἀλλὰ καὶ καλὸς Ἕλλην παρακολοῦσθαι μὲ θερμοτάτον ἐνδιαφέρον καὶ εὐχεται πρὸς τὸν ἀγαθοδότην Κύριον ὅπως τὸ ταχύτερον αἱ προσπάθειαι αὗται μεταβληθῶσιν ἐπὶ ἐπιθυμίας εἰς πραγματικότητα.

Ὅδεις ἀσφαλῶς εὐρίσκειται ὁ ἀμφιβάλλον ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεταξὺ τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ὁ ἑλληνικὸς, δεχόμενος τὰ πανταχόθεν εἰσερχόμενα δηλητηριώδη συνθήματα τῆς ἀνηθικότητος, βαίνει, ὡς ἡθικὸν εἶναι, πρὸς τὴν κατιούσαν, μὲ τὸ ἐξωφθαλμὸν ἀποτέλεσμα τῆς καθημερινῆς ἀξενουμένης κοινωνικῆς ἐξαθλιώσεως.

Τὸ κακὸν αὐτὸ πολλοὶ βεβαίως διαπιστώνουν καὶ πολλοὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν κατάπαισιν του, ὅλγιοι ὅμως κατορθώνουν ἂν μὴ πραγματοποιήσουν τοῦλάχιστον νὰ ὑποδικινύουν τὴν μόνην ἀρμόζουσαν καὶ τὴν μόνην κατάλληλον ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κατορθώσῃ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀνεύρῃ τὸ κληρονομηθὲν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν Πατέρων του ἡθικὸν μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἡ Ἑλληνορθόδοξος μόρφωσις τῆς Νεολαίας.

Ἀποτελεῖ φοβερὰν ἀντινομίαν εἰς βάρος τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ μέλλοντός της, καὶ δυστυχεῖ παρανόησιν τὸ νὰ νομίζουν οἱ κατέχοντες εἰς τὰς χεῖρας τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ προαχθῇ ἡ σημερινὴ Ἑλλάς ἡθικῶς ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα τῶν νέων βλαστῶν της λείπει ἡ διδασκαλία τῶν Μεγάλων Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων.

Οἱ ἔχοντες τὴν γνώμην ὅτι μόνη ἡ διδασκαλία τῶν συγγραμμάτων τῆς Κλασσικῆς Ἑλλάδος εἶναι εἰς θέσιν ὅχι νὰ ἐξυψώσῃ ἀλλὰ ἀπλῶς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς τὸ μεγαλεῖον της καὶ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὴν διαύγειαν καὶ καθαριότητα του, φαίνεται ὅτι πολλὰ ὀλίγα γνωρίζουν περὶ τῆς ἡθικοπνευματικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανικὴ Ὁρθοδοξία ἀπὸ δύο δεκάδων αἰώνων περὶ τοῦ κατέστησαν ἔννοια ἀρρήκτως συνδεδεμένοι εἰς τρόπον ὥστε, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς φυλῆς νὰ ἔχουν διπλοῦν τὸ ἐλατήριο τῆς ἐνεργείας των, πᾶσα δὲ μονόπλευρος ἐκδηλώσις νὰ θραύηται εἰς τὸν βράχον τῆς ἀποτυχίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως. Σοφοὶ μῦσται τῆς ἐπιστήμης, πανίσχυροὶ αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς, μόνον ἐφ' ὅσον ἐβάδιον εἰς τὰ πλάσια τοῦ χρυσοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ κατ'ὁρθωσαν νὰ προσφέρουν θετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν τιτάνειον ἀγῶνα τοῦ φωτός ἐναντίον τοῦ σκότους, τὸν ὁποῖον θεόθεν ἐκλήθη

νὰ διεξαγάγῃ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς συνητητήθη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ἀπετέλεσαν ἐν ἑνιαίῳ καὶ ἀδιαίρετον ἐκπολιτιστικὸν εἶναι, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἶναι πλέον φυσικῶς ἀδύνατον νὰ τροφοδοτῶνται μόνον ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων προγόνων, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐξοστρακίζεται τὸ ἕτερον ἡμῶν τοῦ ἡθικοπνευματικοῦ κόσμου τοῦ Χριστιανοῦ Ἑλλήνου.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν καὶ σήμερον, εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν τόσον δυσανάλογος εἶναι ἡ αὔξησις τῆς ὀλικῆς προόδου ἐναντι τῆς ἡθικῆς, ἀποτελεῖ μεγίστην ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ μέλλον τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιβεβλημένον καθήκον πρὸς τὴν τρισχιλιετῇ λαμπρὰν ἱστορίαν της, νὰ εἰσαχθῇ ἡ διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν.

Ἡ τερραστία μόρφωσις τῶν μεγάλων Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἶναι ἀσφαλῶς εἰς ὅλους γνωστή. Τὰ συγγράμματα καὶ αἱ διδασκαλίαι ἀπετέλεσαν πάντοτε ἀκνωσίτους πηγὰς ἐρεῦνης καὶ ἐμπνεύσεως τόσον ἐκ μέρους τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν διανοουμένων ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τοῦ πλέον ἀπλοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, καὶ τόσοι ἄλλοι Θεοφῶροι Πατέρες εἶναι γνωστοὶ καὶ εἰς τὴν τελευταίαν γωνίαν τῆς γῆς. Καὶ ὅμως λείπουν ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴν ψυχὴν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν νεολαίαν της. Ἡ τερραστία ἀκτινοβολία τῆς διδασκαλίας των, ἡ ὁποία ἐκτυφλοῖ ὅλον τὸν κόσμον παραμένει ξένη πρὸς τὸν Ἑλληνόπαιδα.

Ἡ Χριστιανικὴ γραμματεία ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου μέγας παιδευτικὸς παράγων καὶ δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ εὐρεθοῦν πολλοὶ οἱ διαφωνοῦντες, ὅτι ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ Μέγας Φώτιος ἔχουν πολὺν περισσότερα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς νὰ προσφέρουν, ὡς παράγοντες παιδευτικοί, ἀπὸ ἓνα δικηγόρον τῆς ποιότητος τοῦ Λυσίου ἢ ἓνα ἱστορικὸν μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Ἀριανοῦ. Ἄν τὸ μάθημα τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀποσπῇ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν γράφει εἰς γλώσσαν καὶ εἰς ὕψος ἐξ ἴσου καλὰ. Ἄν ἀκόμη τὸ μάθημα τῶν κλασσικῶν γραμμάτων ἀποβλέπῃ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος, θὰ ἦτο ἐξόχως παρὰ τὸλμον νὰ διανοηθῶμεν ὅτι οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ διαμορφοῦνται καλύτερον διὰ τοῦ Λυσίου καὶ τοῦ Θεοκρίτου ἢ διὰ τοῦ Χρυσοστόμου, Ἰωσήφ τοῦ ὁμογράφου καὶ Ρωμανοῦ τοῦ Μελεποδοῦ.

Οἱ Μεγάλοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων των νὰ διδάξουν εἰς τὰς μεγαλυτέρας φιλοσοφικὰς Σχολὰς τῆς ἐποχῆς των, ὅπως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, εἶναι πράγματι φοβερὸν νὰ ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν ἀνεκτίμητον ἡθικοπνευματικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἑλλάδα ἡ διδασκαλία τῶν

ΠΕΡΙ ΚΡΙΜΑΤΩΝ ΘΕΟΥ

Ἐρώτησις : Τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος, ὅτι αἱ ἐξουσίαι τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶ (Ρωμ. ΙΓ' 1). Ἄρα λοιπὸν πᾶς ἄρχων, καὶ βασιλεὺς, καὶ ἐπίσκοπος ὑπὸ Θεοῦ προχειρίζεται;

Ἀποκρίσις : Τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Νόμῳ λέγοντος «Δώσω ὑμῖν ἄρχοντας κατὰ τὰς καρδίας ὑμῶν» εὐδηλον, ὅτι οἱ μὲν τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων, ὡς ἄξιοι τῆς τιμῆς αὐτῆς, ὑπὸ Θεοῦ προχειρίζονται· οἱ δὲ πάλιν ἀνάξιοι ὄντες, πρὸς τὸν ἀνάξιον λαόν, τῆς αὐτῶν ἀναξιότητος, κατὰ Θεοῦ συγχώρησιν, ἢ βούλησιν προχειρίζονται. Καὶ ἀκούσωμεν περὶ τούτων διηγήσεών τινων.

Ὅτε γέγονε Βασιλεὺς Φωκάς ὁ τύραννος καὶ ἤρξατο τὰς αἰματοχυσίας ἐκείνας διὰ Βοσάνου τοῦ δημίου ἐργάζεσθαι, Μοναχός τις ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνὴρ ἅγιος καὶ πολλὴν παρηγορίαν ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, διεδικάζετο πρὸς Αὐτὸν ἐν ἀκλόγητῃ λέγων : «*Κύριε διατὶ τοιοῦτον βασιλέα ἐποίησας;*» Εἶτα δὲ ὡς ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας τοῦτο ἔλεγεν, ἤλθεν αὐτῷ φωνὴ ἐκ τοῦ Θεοῦ λέγουσα... «ὅτι οὐχ εὗρον χεῖρονα».

Ἐν Θηβαΐδι δὲ τῇ κατ' Αἴγυπτον ὑπῆρχε πόλις τις παρόνομος πολλὰ μιὰρὰ καὶ ἄτοπα διαπρατομένη, ἐν τῇ ὁποίᾳ πόλει ὑπῆρχε δημότης τις ἐξωλέστατος ὅστις ἐξαίφνης ψευδοκατάνυξιν τινα κτησάμενος, ἀπελθὼν ἐκάθη, καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἡμφιάσατο, μέντοιγε τῶν πονηρῶν πράξεων οὐδαμῶς ἐπαύσατο.

Συνέβη γοῦν τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως ἐκείτης τελευτῆσαι, καὶ φαίνεται τινι ἀνδρὶ ἁγίῳ Ἀγγελος Κυρίου λέγων «*Ἀπελθε, καὶ παρασκευάσον τὴν πόλιν ἵνα τὸν ἀπὸ δημοίων, χειροτονήσωσιν Ἐπίσκοπον*». Ἀπελθὼν δὲ οὗτος πεποίηκε τὰ κελευσθέντα αὐτῷ. Χειροτονηθεὶς δὲ ὁ προλεχθεὶς ἀπὸ δημοτῶν, μᾶλλον δὲ ὁ δημότης, ἤρξατο κατὰ διάνοιαν φαντάζεσθαι καὶ μεγαλοφρονεῖν. Καὶ ἐπιστάς αὐτῷ Ἀγγελος Κυρίου εἶπε «*Τί ὑψηλοφρονεῖς ἄθλιε ; ὅντως, οὐχ ὡς ἄξιος τῆς ἱερωσύνης ἐγένου Ἐπίσκοπος, ἀλλ' ὅτι ἡ πόλις αὕτη τοιοῦτον Ἐπισκόπον ἐστὶν ἄξια*».

Διό, ἡνίκα ἴδης ἀνάξιόν τινα καὶ πονηρόν Βασιλέα, ἢ ἄρχοντα, ἢ Ἐπίσκοπον, μὴ θαυμάσης, μὴ δὲ τὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν διαβάλης· ἀλλὰ μάλλον

Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, θὰ κατορθώσῃ κατὰ τὸν πλέον θετικὸν τρόπον νὰ διδάξῃ τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς χαλυβδωθείς διὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Βυζαντίου εἶναι ἐνιαῖος καὶ ἀδιαίρετος καθ' ὅλην τὴν μακροαῖονα ἱστορίαν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μόνον διὰ τῆς πολιτικῆς ἱστορίας, προσπαθοῦμεν σήμερον νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν εἰς τοὺς μαθητάς.

Εὐγενὴς λοιπὸν καὶ σωτήριος εἶναι ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχοντες καὶ ἡμεῖς εὐχόμεθα ὅπως τὸ ταχύτερον ἀποδοθῇ εἰς τὴν νεολαίαν μας ὁ κεκρυμμένος αὐτὸς θησαυρὸς τῶν Πατέρων, θησαυρὸς ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλος ἰδικὸς τῆς.

μάθε καὶ πίστευε, ὅτι πρὸς τὰς ἀνομίας ἡμῶν εἰς τοιοῦτους τυράννους παραδιδόμεθα, καὶ οὐδὲ οὕτω τῶν κακῶν ἀφιστάμεθα....

Πολλοὶ μὲν περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ζητημάτων ἐξ αἰώνων γέγονασι ζητήσεις τε καὶ διερρωτήσεις. Καὶ οὐ περὶ τούτων μόνον, ἀλλὰ καὶ τίνος χάριν ἀνὴρ ὅστις περιπατῶν ἐν ὁδῷ, ἀφνω ἐτελεύτησεν. Ἄλλος ἐν Βαλανεῖῳ, ὁμοίως τὴν ψυχὴν παρέδωκεν. Ἄλλος ἐν τραπέζῃ τὸ ποτήριον δεξάμενος, σὺν αὐτῷ καὶ τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου ἔπιεν. Ἄλλη γυνὴ ἐν τῷ τίκτειν ἐτελεύτησεν. Ἄλλος εἰς ἱερωσύνην δικαίως προχειρισθεὶς καὶ ψυχὰς δυνάμενος σώσαι, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν χειροτονίαν, νοσήσας ἀπέθανε. Περὶ ὧν ἀπάντων ὁ μετὰ πίστεως χωρῶν, χωρεῖται, καὶ τὴν λύσιν ἀδιστάτως κατὰ τὴν τῶν Πατέρων διδαχὴν ἀκούετω....

Ἡνίκα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα παράδοξα θέσση γενόμενα, μὴ θαμβηθῆς μηδὲ ἀπρεπὲς τι ἢ βλάβοις κατὰ Θεοῦ ἐννοήσης, μαθὼν ἀκριβῶς, ὅτι : Πάντα ταῦτα οὐκ ἐκτὸς μὲν τῆς παντεπόπτου καὶ προνοητικῆς τοῦ Δημιουργοῦ γνώσεως διαπράττονται, ὅμως οὐχ ἑτέρῳ τινι τρόπῳ, ἀλλὰ διὰ τῆς τῶν θεοκτίστων στοιχείων ἀρχεδότου καὶ θεοδότου εὐτάκτου κυβερνήσεως καὶ τάξεως καὶ φυσικῆς διοικήσεως.

Ἀγίου, Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου

ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚῃ ΕΠΕΤΕΙῳ

ΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ

Καὶ πάλιν ἀκτινοβολεῖ τὸ 1821 καὶ θὰ ἀκυνοβολῇ διότι ἡ σημασία του ὑπερβαίνει τὰ χρονικά ὅρια. Εἰς ἐκάστην ἐπέτειόν του δίδεται ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς εὐεργετηθέντας ἐκ τῶν θυσιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, νὰ στρέψωσιν εὐγνώμονα σκέψιν πρὸς τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας τῆς πατρίδος μας, χωρὶς βεβαίως αὐτὸ νὰ περιορίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπαναστάσεως εἰς τὰ τυπικά ὅρια μιᾶς ἐορτῆς. Τοῦτο δὲ διότι τὸ 1821 ὡς ἱστορικὸν γεγονός καὶ ὡς πολιτιστικὸς παράγων ἀποτελεῖ τὴν αἰτίαν τῆς Ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως ἀπ' ἐνός, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἑτέρου τὸ πνεῦμά του, πνεῦμα θυσίας, Χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἐλπίδος πρὸς τὴν διαποτίσῃ βαθέως τὴν Ἐθνικὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλλήνος.

Τὸ πνεῦμα τοῦ 1821. Κάθε ἱστορικὸν γεγονός, κάθε ἱστορικὴ περίοδος ἐκφράζει καὶ ἓνα πνεῦμα, ἓνα νόημα. Καὶ τὸ πνεῦμα, ποὺ ἐκφράζει τὸ 1821, εἶναι ὑπέροχον! Τί ἔκαμε τοὺς Ἑλλήνας νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ ἡρωϊσμόν τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἀσιατοῦ εἰς τὰ ἐδάφη των καὶ νὰ μὴ ἀνεχθοῦν κατ' οὐδένα λόγον συμβιβασμὸν ἢ ὑποταγὴν; Νὰ ἦτο μόνον ἡ φυλετικὴ διαφορά; Νὰ ἦτο μόνον τὸ μῖσος τῶν κατακτηθέντων πρὸς τοὺς κατακτητάς; Ἀσφαλῶς ὅχι! Ἡ φυλετικὴ διαφορά ὑποχωρεῖ πρὸ τῶν διαφορῶν ἐπιμιξιών, ὅπως συνέβη εἰς πολλὰς ἱστορικὰς περιπτώσεις. Καὶ τὸ μῖσος σβύνει πρὸ τῶν φιλοφρονήσεων καὶ τῆς συνετῆς πολιτικῆς τῶν κατακτητῶν. Ἐπομένως ἡ αἰτία τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι βαθύτερα καὶ ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος! Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑπεροχὴ, ἀποτελεῖ καὶ τὸ περιεχό-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

μενον τοῦ πνεύματος τοῦ 1821!

Τὸ 1821 εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἐπιβεβαίωσις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ συγχρόνως ἡ ἀπόδειξις τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀκαταλύτου δυνάμεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ καὶ ἡ δύναμις ἐξεγύμναζεν ἐπὶ 400 ὁλόκληρο ἐτη τὸν στρατὸν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰ ὄρη, ἀνέπτυσσε τὸν εἰρηνικὸν βίον τῶν ρυγιάδων εἰς τὰς πεδιάδας, διεμήνυε τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τῆς Ἑλευθερίας τῶν ὑποδούλων εἰς τὴν Οἰκουμένην, ὑπέσκαπτε τὰ θεμέλια τῆς τυραννίας ἀπ' αὐτὰ τὰ κτίρια τῆς Μεγάλης Πύλης.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ καὶ ἡ δύναμις ὥρθωσεν ὡς γίγαντα ἀκαταγώνιστον τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμό· καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν Νίκην ἐντελῶς μόνον του.

Ἡ μοναχικὴ αὐτὴ πορεία τοῦ σιλάβου πρὸς τὴν Ἑλευθερίαν του συνιστᾷ τὴν Ἑθνικὴν μας δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἐλέγχει τὴν ἐγκληματικὴν προδοσίαν τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἀπεμόνωσε τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Ἑλευθερίας καὶ περιεφρόνησε τὴν μαρτυρικὴν τὴν πορείαν.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ καὶ ἡ δύναμις ἠντλήθη ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῆς Πίστεως. Δικαιούμεθα νὰ εἰπωμεν «καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ Πίστις ἡμῶν». *Τὸ κρυφὸ σχολεῖο*, ὁ ἀσπρομύλλης καλόγηρος, ἡ συμβολὴ τοῦ κλήρου εἰς τὸν ἀγῶνα ἀποδεικνύουν τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἑλευθερία προήλθεν «ἀπ' τὰ κόκκαλα» τὰ ἱερὰ τῶν εὐσεβῶν Ἑλλήνων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα, ποὺ ἐκφράζει τὸ 1821: **Ἑθνικὴ ἀξιοπρέπεια, ζωογόνος Πίστις!**

Τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἀπουσιάζει τελείως ἀπὸ τὸν σύγχρονον Ἑλληνισμόν. Ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰ πολιτικὰ Μέγαρα, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν Ἐκπαίδευσιν! Λέπει καὶ ἡ Ἑθνικὴ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ζωογόνος Πίστις! Καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑπάρχει μίαν νόθος πατραγαθία, ἓνας ἄνοστος κλασικισμὸς κοὶ μίαν ὑποκριτικὴ τυπολατρεία, μίαν ἐπιδεικτικὴ καὶ ἐντελῶς ἐπιφανειακὴ θεοσκευτικὴ ἐπίδειξις.

Τότε «*ὄλα τ᾿ ἔσκηλας*» ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκων ἡ σκληριά. Τώρα ὄλα τὰ νεκρώνει ἡ Μασσωνία. Κατήντησεν ἡ Πατρίς μας θάλασσα ἀδιαφορίας εἰς τὴν ὁποίαν συμβάλλουν ὅλοι οἱ ἀφορισμένοι ποταμοὶ τῆς Ξενομανίας. Κατήντησαμε βιτρίνα τῶν ξένων εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ ἐχάσαμεν τὴν ἐθνικὴν μας ἀξιοπρέπειαν.

Καὶ ὅμως ἐορτάζομεν τὸ 1821 καὶ στεφανώνομεν τοὺς ἡρώας του. Ἐάν ὅμως εἶχον ψυχὴν οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀνδριάντες, θὰ μᾶς ἀπένειμον τὰ παράσημα τῆς ἀνοικτῆς παλάμης, διὰ τὴν προδοσίαν μας αὐτὴν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχομεν αὐτιὰ νὰ ἀπούσωμεν τὸ τριζύμιον τῶν ἱερῶν τῶν ὁσίων.

Ποῦ ἡ χρονικὴ ἀκρίβεια;

Ἐνα ἀπὸ τὰ προσφιλέστερα ἐπιχειρήματα τῶν καινοτόμων εἶναι καὶ ὁ ζήλος τῶν διὰ τὴν χρονικὴν ἀκρίβειαν. Ὑπάρχει κίνδυνος, ἰσχυρίζονται, ἡ ἐορτὴ νὰ μὴ ἐορτάζεται τὴν ἡμερομηνίαν, ποὺ πρέπει. Τοὺς ἐρωτῶμεν: Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἑθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, ἀπέχουσα τῆς ἐποχῆς μὲς 183 ἐτη δὲν δικαιολογῇ τὴν μετὰθεσίν της κατὰ 13 ἡμέρας, δεδομένου, ὅτι κατὰ τοὺς ἀστρονομικῶς, καὶ ὄχι χριστιανικῶς, σκεπτομένους, ἀνὰ 100 ἐτη ὑστερεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον 1 ἡμέραν. Πότε λοιπὸν παρήλθον αἱ 13 ἡμέραι πρὸ τῶν ὁποίων ἐορτάζουσι ταύτην οἱ νεοημερολογίται;

Φλυαρία λοιπὸν χωρὶς περιεχόμενον οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν.

Ἐκκλησιαστικαὶ κινήσεις καὶ διασυρμὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου.

Πληροφορούμεθα ἐκ Κων/πόλεως, ὅτι μελετᾶται ἡ παραίτησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυριδωνος, ἡ ἐκλογὴ ἀριστίνδην Συνόδου καὶ ἀνάδειξις εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ἀξίωμα τοῦ «ζωϊκοῦ» Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰερ. Κοτσώνη. Ἡ κίνησις αὕτη (ἐφ' ὅσον βεβαίως ἀληθεύει ἡ πληροφορία τῆς ἐφημερίδος «Χρόνος») εἶναι μίαν καταστρατήγησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἓνας αὐθαίρετος παρεμβατισμὸς τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ἓνας κόλαφος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου.

Κατήντησεν ἡ ἐκκλησία «ξέφραγο ἀμπέλι» καὶ ὑποκαθίσταται τὸ κῦρὸς της ἀπὸ τῆς νοσηρᾶς φιλοδοξίας τῶν παρεκκλησιαστικῶν οργανώσεων.

Ἄν ἀπομένει τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἐκπτώσις εἰσιτηρίων διὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν «ἡμετέρων» εἰς τὴν Μητροπόλιν.

Τὰ νεώτερα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Οἱ ἱεροὶ ναοὶ ἡμῶν Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ Ἀγίου Παύλου, βοηθεῖα Θεοῦ, παρέμειναν ἀνοικτοί, ἐκκλησιασθέντος εἰς ἀμφοτέρους πλήθους λαοῦ κατὰ τὰς παρελθούσας ἁγίας ἡμέρας, ἔνθα παρευρέθη ἱεουργήσας καὶ ὁ Σεβαστὸς Ἡγέτης ἡμῶν Πανιερώτατος καὶ Ἁγίου Πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, φανεὶς ὑπέροχος καὶ εἰς ἀλεπαλλήλους Ὁμιλίας του.

Ἐμπνευσμένως καὶ λίαν ἐπικαίρως ὁμίλησαν εἰς τοὺς ἱεροὺς τοῦτους Ναοὺς καὶ οἱ διαπρεπεῖς θεολόγοι τῆς ἱερᾶς παρατάξεως ἡμῶν.

Τὸ Α. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ἐργάζεται δραστηρίως διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῆς ἡδὴ ἐπιτευχθείσης καταστάσεως καὶ ὁλοκληρῶσιν τῆς ἐπιτυχίας. Ἦδη ὁ πολιτ. Κόσμος ἐπιδείξει κατανόησιν, Ὁ Βουλευτὴς Φθιώτιδος κ. Πετρίδης, συνομιλήσας μετὰ τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Α. Δαμάσκου ἐνήργησε διὰ τὸ ἀνοίγμα τῶν ἐκκλησιῶν Λαμίας—Στυλίδος, ἀφοῦ μάλιστα ἀντελήφθη τὴν ἀξίειταινον φιλικὴν διάθεσιν τοῦ κ. Τσώμου, ὅστις ὑπεχώρησε τῆς βεβαίας ἐκλογικῆς του νίκης. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Πετρίδης, τὸν ὁποῖον εὐχαριστοῦμεν, θὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα μέσα εἰς τὸν πολιτικὸν κόσμον, ὥστε νὰ κινήθῃ οὗτος πρὸς ἀπονομὴν τοῦ δικαίου εἰς ἓνα ταλαίπωρὸν, ἀλλὰ καὶ ἐμμένον τμήμα τοῦ Ἑλλήν. λαοῦ.

Ἄν κρύπτεται ὁ ζήλος...

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Νέα» τῆς 29ης Μαρτίου ν. ἡ τὰ κάτωθι ἄνευ σχολίων:

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Χθὲς τὸ πρωὶ ἔξωθι τοῦ ναυδρίου Ἅγιος Μηνᾶς εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀμυριάς τοῦ Πειραιῶς συνεκεντρώθησαν 150 παλαιοημερολογίται μετὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῶν Ἀρτεμίου Ξενοφωτεινοῦ πρὸς τέλεισιν παρανόμου λειτουργίας. Ἀστυνομικὰ ὄργανα σπεύσαντα ἐπὶ τόπου προσέβησαν εἰς τὴν διάλυσιν τῆς συγκεντρώσεως ἄνευ ἐπεισοδίων.